

50ct

DOOR DE PAARLEN POORT
DOOR
BETSY

ROTTERDAM
J. M. BREDÉE's BOEKHANDEL EN UITGEVERS-MIJ.

Dina keek ook eens naar de lucht.

DOOR DE PAARLEN POORT

DOOR

BETSY

TWEEDE, HERZIENE DRUK

ROTTERDAM

J. M. BREDÉE'S BOEKHANDEL EN UITGEVERS-M^U.

DRUKKERIJ KOCH & KNUTTTEL -- GOUDA

VOORWOORD.

Dina ***, van wie ik hier vertellen ga, woonde te B. en is daar 1 Jan. 1897 op twaalfjarigen leeftijd overleden.

De bijzonderheden uit de beide laatste jaren van haar korte leventje zijn van geloofwaardige zijde tot mij gekomen, en door mij, wat bijgewerkt, in dit boekje weergegeven. Wie Dina gekend heeft, zal haar ongetwijfeld in deze bladzijden terugvinden.

Moge de zegen, van haar ziek- en sterfbed voor de haar omringenden uitgegaan, ook in ruimer kring nog nader werken, waar we haar hier nog eens gaan herdenken, en haar kinderlijk getuigenis van Jezus' zondaarsliefde voor ons nog weerklinken, nadat zij gestorven is. Gestorven is voor zulk heengaan eigenlijk het rechte woord niet. Liever zeggen we van haar, wat de Heiland eenmaal van Jairus' dochtertje zeide: „Ze is niet gestorven, maar slaapt.”

DE SCHRIFSTER.

I.

„Kom dan toch, kindlief; je weet, dat ik op de koffie sta te wachten! Straks komt Vader thuis en is ze nog niet eens gezet. — Stond het er weer zoo vol, dat je zoo lang wegblijft?”

„Nee Moe, maar ik kan zoo slecht loopen. Ik heb zoo'n zeere knie.” En met een pijnlijk gezichtje, het bovenlijfje voorovergebogen en de hand beschermend op het genoemde lichaamsdeel, ging Dina, een kleine tienjarige, op den stoel zitten, naast de tafel, waar ze het pasgehaalde zakje koffie op neergelegd had.

„Een zeere knie?” vroeg Moeder, terwijl ze met vlugge bewegingen het trommeltje uit de kast kreeg en er den inhoud van het zakje in overstortte. „Waar heb je *die* opgedaan?”

„Ik weet niet,” klaagde het kind. „Van middag onder 't touwtje-springen voelde ik 't al een beetje. Maar nou is 't zoo erg!” En ze stroopte haar kousje af tot een onderzoek.

Moeder kwam nu ook eens kijken. „'k Zie er toch niks aan,” zei ze, met de hand over het knietje strijkend. „Een beetje versprongen misschien. Dek

'm maar weer toe; zoo; en dan maar niet er aan denken, dan gaat 't vanzelf wel weer over."

Dina, die nogal niet tot de kleinzeerigsten behoorde, poogde Moeders raad op te volgen, en ging weer naar buiten, waar haar buurmeisjes aan 't spelen waren. Maar 't loopen deed haar toch pijn, en springen kon ze nu heelemáál niet. „Ik zal wel blijven draaien," zei ze tegen de meisjes; waar niemand natuurlijk iets tegen had.

Maar het staan begon haar toch ook al spoedig te hinderen; en toen Vader kort daarop van zijn werk kwam, sukkelde ze aan zijn arm naar binnen, het groentewinkeltje door, waar, te midden van aardbeien, kersen, citroenen, eieren, enz., ook een veelkleurige voorraad snoepgoed uitgestald lag, en vertelde hem van haar knie.

Vader, geen bijzonder spraakzaam man, maar altijd aardig en vriendelijk, als het zijn kleine meisje gold, hoorde haar deelnemend aan. Hij zou haar straks wel eens wrijven, beloofde hij; met zijn wonderzalf, — een marktproduct, dat overal goed voor moest zijn. — En toen hij dan ook zijn werkpak uitgetrokken, gezicht en handen gewasschen, en Moeders koffie en boterhammen met smaak naar binnen gewerkt had, kwam de zalfpot voor den dag en moest Dina haar kous uittrekken.

„Laat nou er 's kijken, wat die ondeugende knie te vertellen heeft," grapte hij met zijn zware basstem. En tegenover zijn dochtertje gezeten, nam hij het beentje in zijn groote, vereelte hand, smeerde met de andere een likje zalf op de zeere knie, en ging

toen aan het wrijven, stevig maar toch voorzichtig; als de beste dokter. „Dat noemen ze nou masseeren, zie je,” zei hij tegen zijn vrouw.

Dina liet het dapper toe, zonder een enkel kijke. Ze moest af en toe wel even een leelijk gezicht trekken, als Vaders duim een beetje hard het meest gevoelige plekje raakte, maar het hielp toch al, verbeeldde ze zich; en met de hoopvolste verwachtingen ging ze kort daarop slapen.

Den volgenden morgen, bij het opstaan, voelde ze heusch haast niets meer aan het been; maar onder het loopen naar en van school kwam de pijn weer terug, en erg ook. Ze was blij, dat het Zaterdag was, en ze 's middags thuis kon blijven. Haar zus zou wel om boodschappen gaan. Omdat het zulk mooi weertje was, zette Moeder een stoel voor haar buiten, bij de deur; en daar bleef Dina toen den heelen middag rustigjes zitten; nu eens lezende, dan breiende, en dan weer eens draaiende voor de touwtje-springsters uit de buurt.

's Avonds wreef Vader haar nog eens met zijn wonderzalf, doch het werd er niet beter op. Toch bracht ze 't 's Zondags nog met veel moeite tot de Zondagsschool, ondanks Moeders bedenking, of ze maar niet liever thuis zou blijven. Maar voetje voor voetje, tusschen twee buurmeisjes in, kwam ze na afloop naar huis gestrompeld; en 's Maandags ging Vader om den dokter.

De dokter schreef rust voor en een smeerseltje; en toen dat niet hielp, moest het beentje in een verband.

Nu was liggen de boodschap, 't been gestrekt. Voor 't raam, in de kamer achter 't winkeltje, zette Moeder nu elken morgen een paar stoelen neer, met de zittingen tegen elkaar en kussens er op; en daar lag Dina dan, tot ze 's avonds weer naar haar bedje werd gedragen. Dat duurde zoo weken en maanden, heel den langen winter door. Het been wilde maar niet genezen. En toen de lente kwam, en Dina voor 't eerst weer uit mocht, was het op een paar krukjes.

Pratende buurvrouwen staken veelbe- teekenend de hoofden bijeen, en keken mee- warig toe, terwijl de kleine invalide, met Moeder naast zich, haar eersten proef- tocht hield in het straatje.

„Of zoo'n beentje nou nog terecht kan komen?” overlegde er een.

„'t Is te hopen! 't Zou wat wezen voor zoo'n schaap om d'r heele leven op krukken te springen,” beklagde een ander.

„Och, je wil nogal 's zien, dat zoo iets vergroeit, als ze nog zoo jong zijn,” bemoedigde nommer drie.

„Nou, maar mijn zus heeft anders een jongen, — 't is nou al een heele kerel — maar die heeft, als kind zijnde, ook er 's zoo'n geval an z'n been

gehad. Alles an gedaan, me lieve mensch! Maar het is er wel af gemoeten, hoor; tot zóó ver wel." En de spreekster wees een heel eind boven haar eigen knie.

„Ja, ja,” knikte ernstig een oude baker; „òf het slaat in een heupziekte over.”

„Ach ja,” zuchtte de eerste, „'n mensch staat overal voor bloot, zeg ik altijd maar. En wat je opgelegd is, zal je niet ontgaan.”

„Nee, ziel; zooals 't komt, mot je 't nemen; dat is nou eenmaal zoo,” betoogde de vertelster van het afgezette been. „'t Is net, zooals Salomo zegt: Het lot wordt in den schoot geworpen.”

„Maar het geheele beleid daarvan is van den Heere,” vulde de baker aan. „Dat moet je nooit vergeten er bij te zeggen, bu'vrouw, want daarin ligt juist de troost voor 'n mensch.”

Hier staakte het gesprek, want Dina kwam weer voorbij, even opziende naar de vrouwen, triomfantelijk, als een, die een kunststuk aan het uitvoeren is.

Allen lachten haar toe. „Dag Dientjè! Dag ki-ind! 't Gaat al wát goed; hoor!” Toen keken ze de moeder eens aan, en toen elkaar weer, weemoedig glimlachend, met meelijdend hoofdgebaar.

„Lief meissie, hé? Altijd 'n vrindelijk snoetje,” prees de moeder van een half-dozijn bengels.

Met deze lofspraak waren allen het eens.

II.

Dina kon nu weer geregeld naar school gaan; en ook op de Zondagsschool stond haar plaatsje niet langer ledig. Ze behoorde daar tot de *allertrouwste* bezoeksters, al gold daár de leerplichtwet niet.

Als het droog weer was, kwam ze op haar krukjes, waar ze nu al goed mee overweg kon; en als het regende, en de straten te glibberig waren, werd ze op Vaders arm of in de sportkar van een der burens er heen gebracht.

Dina was *altijd* zoo'n trouwe bezoeker geweest, van dat een der buurmeisjes haar, nu bijna twee jaar geleden, eens meegebracht had.

Ze hoorde ook zoo graag vertellen! En die Bijbelsche verhalen waren zoo mooi! Ze kende er haast geen eentje van, want — het is treurig om te zeggen — thuis zag, of hoorde Dina van den Bijbel niets.

En leeren dat ze deed! Tekst en versje gingen altijd van een leien dakje. Briefjes verliezen, 't gewone uitvluchtje voor wie geen lust hadden om te leeren, daar paste ze wel op.

De juffrouw, tot wier klas zij behoorde, vond dat stille, bleeke kindje, met haar vriendelijk gezichtje, haar prettigste leerlingetje, en was heusch blij, haar na die lange afwezigheid weer vóór zich te zien zitten. Geen die zóó luisterde als Dina; vooral wanneer het over zieken was, die door den Heere Jezus genezen werden.

Zoo had ze 't eens over den ongelukkigèn man aan het badwater Bethesda, die acht en dertig jaren krank gelegen had. Hoe daar op zekeren dag de Heiland naar hem toe kwam met de vraag: „Wilt gij gezond worden?” en hoe hij toen, op zijn klacht dat andere zieken hem altijd vóór waren, omdat hij niet gauw genoeg in het water kon komen, als het in beweging kwam en niemand had om hem te helpen, in één oogenblik genezen werd, op dat enkele zeggen van den Heer: „Sta op, neem uw beddeke op, en wandel!”

Dina was één stuk aandacht. Wat had ze een medelijden met dien armen man! Ziek zijn was zoo akelig. En dan acht en dertig jaren lang! Hoe gelukkig dat die vriendelijke Jezus bij hem gekomen was; en dat hij nu, zoo maar ineens, zonder eerst in het water te 'hoeven, op een paar gezonde beenen naar huis kon loopen. Wat moest die man wel blij zijn geweest! 't Was zoo naar, als je niet goed kon loopen. *Zij* kon het nu ook niet meer. 't Was met haar wel niet zoo erg als met dien man; maar 't was toch óók wel naar. De andere kinderen konden allemaal nog zoo lekker van alles spelen; en *zij* moest den meesten tijd maar toekijken. Of het bij haar ook acht en dertig jaar duren zou, eer ze beter was? Hè, was er hier ook maar ergens zoo'n badwater! Vader zou wel maken, dat ze er 't eerst inkwam, al was er nõg zoo'n gedrang. Of was die lieve Heere Jezus nog maar op aarde, en kwam Hij háár ook maar eens vragen, of ze gezond wou worden! Ze zou wel dadelijk zeggen: „Asjeblijft Heere, heel graag.” En dan zou de Heer

zeker zeggen: Doe dan die krukken maar weg, en loop maar gewoon naar huis. — Wat zouden Vader en Moeder kijken! En de burenen! — Haar oogjes lachten er even van.

Maar *nu* gebeurde dat zoo niet méer, vertelde de juffrouw. De Heer was allang weer naar den Hemel gegaan, en kwam niet meer zoo zichtbaar naar de menschen toe. Maar daarom kon de Heer je nòg wel gezond maken. De Heer was nu nog even machtig en vriendelijk als toen. En je mocht het Hem gerust vragen ook; want de Heer kon je in den Hemel even goed hooren en zien, als stond Hij vlak bij je. Maar je moest er altijd bij zeggen: „Uw wil geschiede.” Want het kon wel eens zijn, dat de Heer om de een of andere reden beter vond om *niet* te doen wat we vroegen; en daar moesten we dan altijd tevreden mee zijn, omdat, zooals de Heer het wilde, het altijd het beste voor ons was, al konden wij dat zoo niet begrijpen.

De juffrouw had onder het spreken aldoor Dina op 't oog gehad; en Dina, in het onbewust gevoel daarvan, had elk woord in zich opgenomen. Als ze van avond naar bed ging, zou ze meteen bidden om een gezond been, nam ze zich voor. Ze hoopte maar, dat de Heer het goed zou vinden. — Hè, wat een mooie geschiedenis was dat toch! 't Speet haar, toen het hamertje ging, en de juffrouw op moest houden met vertellen. Wat was dat uur gauw om!

Na het danken zong de heele school het voor dien dag geleerde versje, Psalm 146 vers 4:

't Is de Heer, wiens alvermogen
't Groot heelal heeft voortgebracht;
Die genadig uit den Hoogen
Ziet, wie op Zijn bijstand wacht;
En aan elk, die Hem verbeidt,
Trouwe houdt in eeuwigheid.

Toen kwam het geroezemoes van opstaande en weggaande kinderen.

Dina bleef nog zitten, tot de groote hoop vertrokken was. Toen kwam ook zij behoedzaam van haar plaats, terwijl een gedienschtig meisje met haar krukjes kwam aandragen, die zoolang tegen den muur hadden gestaan.

„Dag Dina! Onthoud maar weer goed, hoor!” lachte de juffrouw haar toe, terwijl ze hartelijk het haar toegestoken handje drukte.

Dina beloofde 't, en vlaste nú al op den volgenden Zondag.

„Kijk het 's donker zien! We krijgen stellig een bui,” voorspelde, buiten gekomen, een van haar makkertjes.

„O, en ik heb m'n nieuwen hoed op!” jammerde een meisje, dat altijd veel zorg voor haar kleeren had.

„Meid, als 't gaat regenen, zet je 'm af, en je slaat er je jurk overheen! Dat doe *ik* ook altijd,” bemoedigde een ander.

Dina keek ook eens naar de lucht. Grauwe wolken zag ze boven haar hoofdje drijven, met één klein, blinkend plekje licht er tusschen, van de zon. En daar ineens verbeelde ze zich, dat in dat licht de

Heere Jezus was, die haâr kwam vragen, of ze gezond wilde worden. Hè, als dat 's waar was!

Maar nee, dat gebeurde immers niet meer-zoo ineens. Nou, maar het *hoefde* ook niet ineens. Ze kon best nog wat op haar krukken loopen; *als* het maar gebeurde. Die man had wel acht en dertig jaar gewacht. „Die genadig uit den Hoogen ziet, wie op Zijn bijstand wacht,” ging 't door haar hoofdje.

„Zie je wel,” dacht ze; „dan is de Heer misschien tòch in dat licht.” En in haar opwaarts-starende oogjes lag een mengeling van eerbied en blijdschap.

De wolken boven haar dreven intusschen al meer uiteen; de lichtplek werd al grooter. Breede stralenbundels schoten er uit, naar de aarde toe. Dina kon er niet langer inkijken.

„'t Gaat niet regenen, zeg! Daar komt de zon weer!” juichte het meisje met den nieuwen hoed.

III.

Eer het opnieuw lente was, kreeg de arme Dina weer pijn in het zieke beentje, en nu zoo hevig, dat ze te bed moest blijven.

„Heup-tering,” verklaarde de dokter op Moeders bezorgde vraag, wat het toch wezen zou. Schreiend

vertelde ze 't aan haar man, toen hij van zijn werk kwam.

„Dan houden we haar niet,” klonk zijn sombere voorspelling. En terwijl hij zijn jas uittrok en aan den spijker hing, in het portaalje tusschen winkel en kamer, rolden er een paar dikke tranen in zijn grijzenden baard.

De buurvrouwen, die om groente kwamen, deden allen even medelijdend, toen ze 't hoorden, en hielden onderlinge besprekingen er over, als ze elkander zagen in de straat.

„Ik heb het altijd wel gezegd,” herinnerde met gewichtig hoofdknikken de oude baker.

„Ja mensch, jij hebt het al dadelijk donker ingezien,” stemden de anderen toe.

„'t Is heel wat voor die menschen,” vond er een. „Zoo'n lief meissie. Twee hebben ze er, geloof ik, al dood.”

„Drie,” verbeterde de baker.

„Zoo, drie? Dat wist ik niet.”

„Ja, hoor. En allemaal om zoo te zeggen in den bloei van d'r leven.”

„Ach ja, ziel, bloei of geen bloei, daar vraagt de dood niet naar, hé. Ik' zeg maar dat het treurig is. Als een mensch ze eenmaal heeft, houdt-ie ze graag.”

En toen gingen ze maar weer uiteen, ieder naar de eigen woning, met eigen lief en leed; de een zuchtend; de ander scheldend op haar jongens, die weer kattedwaad uithaalden, terwijl hun moeder buiten stond te praten; de baker met een bede in het hart voor de beproefde ouders, die, dit wist ze

maar al te goed, zelve geen troost en sterkte zochten in het gebed tot God.

's Zondags brachten de buurmeisjes het treurige nieuws op de Zondagsschool.

De juffrouw hoorde het met innig leedwezen, en liep dienzelfden middag in 't naar huis gaan nog even in het groentewinkeltje aan.

Dina lag in haar bedje, in het woonvertrek. Ze had gehuild; de juffrouw zag het dadelijk.

„Zoo'n pijn, Dieneke?” vroeg ze meewarig, terwijl Moeder een stoel voor haar neerzette naast het kleine ledikant.

„Ja, Juffrouw, dat ook wel bij tijden,” nam Moeder het woord, waarop een breed verslag volgde van al wat ze zelve wist van Dina's ziekte. „Maar,” kwam er aan 't eind, „daar heeft ze toch zooeven niet om gehuild. Ze was maar zoo bedroefd, omdat ze nu weer in zoo'n tijd niet naar de Zondagsschool zal kunnen; hé, kind?”

„Nu, daar ben ik heusch ook bedroefd om,” zei de juffrouw. „Ik was altijd blij, als ik Dina op haar plaatsje zag; echt waar. Ik vond het zoo prettig om haar uit den Bijbel te vertellen, van den lieven Heiland. Ze luisterde altijd zoo belangstellend, weet u.”

„Ja, dat kon ik wel merken,” zei de moeder

gestreeld. „Ze wist altijd precies over te vertellen, wat u gezegd hadt.”

„En ze was altijd zoo trouw in 't komen.”

„O, ja! verzuimen wou ze nooit; voor nòg zooveel niet. Als haar vader wel's met haar wou gaan kuieren zoo op den middag, was 't altijd: „Mag ik dan eerst naar de Zondagsschool?” „O, Moeder,” zei ze laatst nog tegen me, 't is of ik er naar toe getrokken word. Daarom valt het haar nu zoo af, hé Dientje?”

„Nu, dan weet ik goeden raad. Dan zullen we, zoolang ze ziek is, de zaak eens omkeeren, en de Zondagsschool naar háár toetrekken,” grapte de juffrouw. „Is dat geen goed idée?”

Dina was heelemaal aan 't opmonteren door dat bezoek van de juffrouw. Ze vond het prettig om naar haar vriendelijk gezicht te liggen kijken, terwijl ze zoo rustigjes aan haar bed met Moeder zat te praten, met af en toe een lachje tegen háár. Maar dat laatste begreep ze niet goed. Ze lachte maar eens tot antwoord. Moeder ook.

„Ja, ja, ik meen het,” hield de juffrouw vol. „Wil ik je eens vertellen, hoe ik dat dan doen ga?”

„Asjeblijft, Juffrouw.” Dina was er bepaald nieuwsgierig naar.

„Nu, luister dan maar eens goed. Voortaan kom ik elken Zondag van de Zondagsschool hier naar toe, en dan ga ik hier nog eens vertellen, wat ik dáár verteld heb. En dan gaan we's zingen samen; als je niet te veel pijn hebt, ten minste; anders doe ik het maar alleen en kun jij hooren. En bidden; dat doen we samen; dat gaat wel, al heb je pijn. En

dan komt Moeder er misschien ook wel bij; nietwaar, Moeder? En zoo hebben we dan hier ook gezelligjes Zondagsschool; alleen maar niet met zoo velen."

Met een blij gezichtje lag Dina het alles aan te hooren. Ze vond het haast te heerlijk om waar te zijn. En toen Moeder zei: „Nou, Dien, wat zeg je er van?” stak ze de juffrouw haar handje toe, en kwam er, een beetje bedeesd: „Asjeblijft Juffrouw. Ik vind 't erg prettig."

„Nu, afgesproken dan,” zei de juffrouw. „'k Wou, dat we vandáág al beginnen konden, maar ik heb geen tijd, weet je. Ik heb beloofd om drie uur thuis te zijn. En wat je belooft, moet je doen, hè? Maar wat ik zeggen wil, les overhooren doe ik hier ook, hoor; reken er maar vast op. Of zou het leeren niet gaan, denk je?”

„O, jawel, Juffrouw! Dan heb ik meteen wat te doen."

„Best. 'k Zal 's zien, of ik nog een leerbriefje voor je heb. Ja, gelukkig! Net nog één in m'n zakboekje. Luister 's wat een mooie tekst! Markus 2 vers 17, Jezus zeide tot hen: „Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van noode, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekeering.” Als ik weer kom, gaan we daar ook eens saampjes over praten. Leer 'm maar vast goed. 'k Zal belooningskaartjes meebrengen."

Toen droeg ze, met een paar eenvoudige woorden, haar kleine zieke aan den hemelschen Medicijnmeester

op, die machtig is beide lichaam en ziel te behouden; sprak de bedrukte moeder bij 't heengaan watmoed in, en haastte zich toen naar huis, een helderzonnestraaltje achterlatend in de sombere woning.

IV.

De Zondag, waar Dina heel de week zoo verlangend naar had uitgezien, was voorbij.

De juffrouw had woord gehouden. Ze was geweest, en had een grooten tak seringgen voor haar meegebracht. Van drie tot vier had ze bij haar bed gezeten. O, ze had zoo mooi verteld. Moeder vond het ook. Weer van een man, die niet loopen kon, die heelemaal verlamd was, en nu door zijn vrienden met bed en al door het dak werd neergelaten, vlak voor Jezus' voeten, omdat de deur van het huis, waar de Heer was, door de menigte daarbinnen was versperd.

Toen Dina 's nachts wakker lag, en alles zoo stil en donker was om haar heen, lag ze 't allemaal nog eens te overdenken.

Ze hadden dien man bij Jezus gebracht om genezen te worden. Maar vóór de Heer zijn lichaam gezond maakte, zei Hij eerst: „Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven.” Dat deed de Heer omdat

die man, nu hij het oog van den heiligen Jezus op zich zag rusten, zijn zonden en onwaardigheid zoo gevoelde, en die zonden hem nu nog meer bezwaarden dan zijn ziekte. En omdat de Heer dit wist, ontnam Hij hem zijn zwaarsten last het eerst.

De juffrouw zei, dat het heel gelukkig was, als je je zondigheid gevoelde; want dat je dan óók vergeving mocht verwachten, als je er mee tot Jezus kwam.

Alle menschen hadden een zondig hart; kinderen ook. Ja; zij ook, dat was dikwijls genoeg te merken. Als zij nu eens zoo met haar bed voor Jezus'voeten lag, wat zou zij dan liever willen, dat de Heer 't eerst tot haar zei: „Uw zonden zijn u vergeven,” óf: „Sta op, en wees maar weer heelemaal gezond?” Ze had altijd erg verlangd om weer beter te zijn en weer goed te kunnen loopen; maar nee, nú zou ze toch ook maar liever willen, dat de Heer eerst haar zonden vergaf. Dat was voor háár toch ook het voornaamste.

Wat de tekst beteekende, wist ze nu ook; de juffrouw had het haar heel duidelijk uitgelegd. *Medicijnmeester* was hetzelfde als *dokter*. En net als nu een dokter er niet was voor de *gezonde*, maar voor de *zieke* menschen, zoo was ook de Heere Jezus niet gekomen voor de menschen, die zichzelf al braaf genoeg vonden, en dus geen bekeering noodig meenden te hebben, maar om de *zondaren* te bekeeren en tot een Zaligmaker te zijn.

Zij vond haar eigen niet braaf; nee hoor, heelemaal niet. *Zij* had wèl noodig bekeerd te worden. Ze zou het versje van haar briefje nog eens bidden; dat moest ze maar dikwijls doen, had de juffrouw

gezegd. Ze hadden het samen gezongen ook. Eerst de juffrouw alleen, en toen samen.

Nu ging ze 't bidden :

„Denk aan 't vaderlijk-meedoogen,
 Heer, waarop ik biddend pleit.
 Milde handen, vriendlijke oogen
 Zijn bij U van eeuwigheid.
 Sla de zonden nimmer ga,
 Die mijn jonkheid heeft bedreven ;
 Denk aan mij toch in gena,
 Om Uw goedheid eer te geven !”

Ze had het halfluid gedaan, meenende dat niemand haar hoorde. Maar Moeder, die in dezelfde kamer in de bedstêe lag, sliep erg onvast. Dina kon zich niet verroeren, of Moeder hoorde het. Nu was ze ook weer wakker geworden.

„Wou je wat, Dientje ?” vroeg ze van uit haar bed, wat gedempt, voor Vader.

„Nee, Moe !”

Maar een volgend oogenblik stond Moeder al bij haar.

„Wat scheelt er aan ?”

„Niks, Moetje.”

„k Hoorde je toch praten. Is 't niet ?”

„Ja, ik praatte tegen den Heer.”

„O zoo, kind ; ga dàn je gang maar. — Wil je niet 's drinken ?”

„Ja, asjeblijft ; dat wel.”

Moeder bracht haar wat melk, legde haar nog eens goed, en gaf haar een kus.

„Zoo. Nacht kind! Als je wat noodig hebt, roep je me maar, hoor.”

„Ja. Nacht Moeder ”

Toen Moeder een poosje later nog eens kwam zien, lag Dina rustig te slapen.

V.

De Zondag werd nu voor de kleine zieke, veel meer nog dan vroeger, de liefste dag van de week. De juffrouw kwam haar trouw week aan week het afgesproken uurtje gezelschap houden.

Dina was nu niets verlegen meer. Ze voelde zich heelemaal eigen met de juffrouw worden, nu ze haar zoo heelemaal voor zich alleen bad. Heel vertrouwtijk kon ze haar alles vertellen, wat er in zoo'n week omgegaan was in haar kleine hart. Wat ze zoal gedaan, gedacht en aan den Heer gevraagd had. En dat Vader haar elken avond wat voorlas uit den Bijbel, dien ze van haar gekregen had; en dat ze Moeder haar versjes leerde, om ze samen te zingen. En aan alles, wat de juffrouw hoorde, kon ze duideljk merken, dat de hemelsche Heelmeester Dina's zieltje in behandeling genomen had, en bezig was het geheel gezond te maken.

Wat het aardsch omhulseltje betrof, waarin die kinderziel huisde, het was voor ieder duideljk, dat

dit langzaam maar zeker verbroken werd. Dina's lichaam zou niet meer gezond worden; hier op aarde ten minste niet. Zijzelve verlangde er trouwens niet meer naar. De juffrouw had haar eens gezegd, dat de Heer haar gebeden dienaangaande op Zijn eigen tijd zeker verhooren zou; maar dat het wel eens wezen kon, dat Hij dit wilde doen, door haar geheel van dat arme, pijnlijke, gebrekkige lichaampje te bevrijden, en haar bij Zich te nemen, in den Hemel, waar niemand meer behoefde te zeggen: Ik ben ziek. En dat vond Dina wèl zoo begeerlijk. In den Hemel, waar je geen zonde meer deed! En waar je dien lieven Heere Jezus zou zien, en eeuwig bij Hem zou zijn! Kijk, als ze daar goed inkwam, dan had ze wel vleugeltjes willen hebben, om er dadelijk heen te kunnen vliegen. Hoe goed toch van dien lieven Heiland, vond ze, om ook voor haar een plaatsje te bereiden in het Huis van Zijn Vader! En dan moest Moeder, of wie er bij haar was, met haar zingen:

Mijn Jezus, ik min U! Ik weet, Gij zijt mijn';
 En ik wil voor eeuwig gansch de Uwe ook zijn!
 Mijn diebre Verlosser, mijn heil is in U;
 Zoo 'k ooit U beminde, dan, Heiland, is 't nu!

Eens gebeurde het, dat het denkbeeld van sterven haar wees wou komen aanjagen. De gedachte, het donkere doodsdal door te moeten, alleen, zonder Vader of Moeder bij zich, verschrikte haar. Maar de oude baker, die haar ook dikwijls kwam bezoeken, zei: „Daar hoef je heel niet bang voor te zijn, kindje.

Je gaat niet alleen. De Heere is ook daar bij je." En toen bemoedigde ze haar nog verder met die mooie woorden uit Psalm 23: „De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij. Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.”

Dat nam toen ineens allen angst van Dina weg. En juist den Zondag daarop kwam de juffrouw haar verblijden met de mededeeling, dat ze een nieuw lied voor haar had. Ze moest maar eens luisteren, of ze 't mooi vond.

„Als ik van deze aard ga scheiden,
En ik sta aan 's levens rand,
Zal mijn Jezus mij geleiden,
Zal ik leunen op Zijn hand.
„Vrees niet,” troost mij dan Zijn stemme,
— Vriendlijk-zacht spreekt Hij het uit —
„Ik ben met u, als de Godsstad
U haar paarlen poort ontsluit.”

Koor :

Mijn levensdag gaat dalen;
Mijn avondklokje luidt;
En reeds zie ik dat daarboven
Zich de paarlen poort ontsluit!

Aan des Jordaans overzijde,
Aan zijn altijd groenen zoom,
Waar de stad met gouden straten
Spiegelt in den levensstroom,

Waar het eeuwig Halleluja
 Klinkt bij hemelsch harpgeluid,
 Wachten de Englen, als mijn Heiland
 Mij de paarlen poort ontsluit!

Koor :

Mijn levensdag enz."

„O, Juffrouw!" riep Dina met schitterende oogjes. En in verrukking lag ze 't aan te hooren, toen de juffrouw 't óók eens zachtkens voor haar zong.

Dit werd nu voortaan Dina's lievelingslied. Ook voor haar, dit wist ze zeker, zou de paarlen poort van de Hemelstad eens opengaan. Niet omdat ze 't verdiende. O, neen! Ze gevoelde zich een zondig kind. Maar omdat de *Heiland* het voor haar verdiend had, door Zijn lijden en sterven. Want Dina geloofde, met kinderlijk vertrouwen, dat de Goede Herder ook voor háár Zijn leven had gegeven; ook voor háár Zijn bloed had gestort aan het kruis. En dat geloof gaf haar rust, vrede, blijdschap, zelfs bij het naderen van den dood.

Dit kwam vooral duidelijk uit, toen een der buurvrouwen eens een praatje bij haar maakte.

„Wacht maar, als het eerst maar eens goed zomer wordt, dan komt ons Dientje ons misschien allemaal nog verrassen, en zien we haar op een mooien dag opeens weer door het straatje wandelen," knipoogde die vrouw, om iets prettigs te zeggen.

Maar Dina wist wel beter, ook al had ze soms, zooals nu, een bijzonder goeden dag.

„Dat zal wel niet meer gebeuren, buurvrouw," zei

ze, en het klonk heel niet droevig. „Als ik weer ga wandelen, zal het wel in de Stad met de *gouden* straten zijn.”

„In den Hemel, bedoelt ze. Hé Dien?” verduidelijkte Moeder.

„Ja, ja; ik begrijp haar wel,” knikte de buurvrouw, ineens weer ernstig. „Ja, kind; daar is het ook veel beter voor je. Je bent een goed meissie; dat heb ik altijd gezegd.”

„O, nee, dat *moet* u niet zeggen, buurvrouw!” riep Dina, bijna verschrikt. „Ik ben heelemaal niet goed. *De Heer* is goed. Hij heeft al mijn zonden vergeven en mijn hart rein gemaakt. Hij is er voor gestorven aan het kruis.”

Dit te weten maakte Dina zóó gelukkig, dat ze 't vertellen moest aan een ieder, die bij haar kwam. En ze kréég veel bezoek; want allen, die haar kenden, stelden belang in haar en begonnen hoe langer hoe meer te houden van het lieve, geduldige, blijmoedige lijderesje, dat zoo kinderlijk haar geloof beleed en van 's Heeren zondaarsliefde getuigde. En haar eenvoudig getuigenis liet nooit na indruk te maken, juist omdat het uit een kindermond kwam.

Dit ondervonden in de eerste plaats haar huisgenooten, en onder dezen inzonderheid een van Dina's zusters.

O, wat kon dat meisje, veel ouder dan Dina, haar kleine zus benijden, als deze zoo rustig over haar naderend heengaan sprak. *Zij* zou zoo gerust niet kunnen zijn in het vooruitzicht van den dood, moest ze zichzelf bekennen. *Zij* zou bang zijn om voor

God te verschijnen. En dat was toch wel verschriklijk, vond ze; want eenmaal kwam toch ook háár laatste uurtje, wie weet hoe spoedig. Wat was het daarom toch gelukkig als je wist, zooals hun kleine Dien, dat je zonden vergeven waren, en je bereid was om heen te gaan. Vroeger had ze daar nooit over gedacht, had ze maar onbezorgd voortgeleefd, zonder zich om haar ziel of het „hierna” te bekommeren. Maar nu ze er Dina zoo over hoorde, begon ze óók te verlangen naar het heil, dat in Jezus is, en vrede te zoeken, waar haar zusje dien gezocht en gevonden had, — aan den voet van het Kruis.

Zoo werd Dina's lijden niet alleen haarzelve maar ook anderen ten zegen, en was ze voor haar omgeving, wat een lichtje is in de duisternis.

VI.

Tegen het einde van den zomer ging de Zondagschooljuffrouw een reisje maken. Ze moest dus voor eenige weken afscheid nemen van Dina; maar in de stad terug, was haar eerste bezoek voor haar ziek vriendinnetje.

Ze was benieuwd, hoe ze 't maakte, en had geen geduld om tot na de Zondagschool te wachten. Als ze zoowel op een vroeger nur thuis was gekomen

den dag te voren, zou ze toen reeds zijn gegaan; maar het was te laat geworden; daarom kwam ze uit de ochtendkerk eens gauw even aanwippen.

Ze schrikte, toen ze voor het winkeltje stond; want in plaats van fruit en snoepgoed zag ze een gezakt gordijn voor het winkelraam en een dichte deur.

Ze voelde bepaald een schok door zich heen gaan, toen ze alles zoo gesloten vond. Zou Dina . . . ? En juist nu . . . ?

Ze draaide eens aan den deurknop. Ja, de deur ging open; en juist wilde ze binnenstappen, toen Dina's moeder naar voren kwam. Haar gezicht klaarde heelemaal op bij het zien van haar bezoekerster.

„O, Juffrouw, ben u daar?! Och, wat zal ze blij zijn!” klonk haar welkomstgroet.

De juffrouw was er opeens door gerustgesteld. „Hoe gaat het hier?” vroeg ze opgewekt.

„Wel, dat schikt nogal de laatste dagen,” ging de vrouw aan 't vertellen. „Ze heeft daar straks nog met smaak een dun sneedje brood gegeten met een eitje; en nu slaapt ze wat.”

„Komaan, dat doet me plezier! Ik was eigenlijk een beetje geschrikt, om je de waarheid te zeggen; omdat alles zoo dicht was, weet je. Dat ben ik hier niet gewoon.”

„O nee, net! Dat weet u nog niet. Dat komt.... Maar moet u nu eerst niet 's naar Dientje komen kijken?”

„Ja, heel graag. Maar vooral niet wakker maken, hoor!” En met stillen, langzamen tred volgde zij de moeder naar binnen, en naderde ze het kleine ledikant.

Dina sliep nog. Rustig lag het lieve kinderkopje op

het kussen, een der handjes bovenop het dek. De juffrouw vond haar gezichtje nog witter en smaller geworden, sedert ze haar 't laatst gezien had. Zwiggend stonden beiden haar eenige oogenblikken gade te slaan.

„Ze moest eens weten, dat u bij haar stondt! O, ze houdt toch zooveel van u,” fluisterde de moeder.

„En ik van haar. Lief schatje. Nu, om drie uur kom ik weer, zooals gewoon. Vertel haar dat maar, als ze wakker wordt,” fluisterde de juffrouw terug.

Toen verliet ze het vertrek, gevolgd door de moeder.

„Ja, m'n winkel is sedert een paar weken gesloten 's Zondags,” begon deze, in het voorhuis gekomen. „En m'n snoepzaak is weg, zooals u ziet; heelemaal weg; voorgoed opgeruimd!”

„Kom!” riep de juffrouw verrast. „Dáár ben ik blij om!”

„Ja; 'k zal u net vertellen, hoe 't gegaan is; want ik wil me niet beter voordoen dan ik ben. Ik heb het niet op uw zeggen gedaan, daar wil ik wel eerlijk voor uitkomen; maar enkel en alleen ter wille van m'n kind. Want nadat u gezegd hadt, dat het verkeerd was om op Zondag te verkoopen, en dat er door die snoepafel zooveel Zondagsschoolcenten in m'n winkella belandden, had ze er geen rust meer over; dat kan ik u zeggen. En daarom . . .”

„Maar ik heb daar toch niet in Dina's bijzijn over gesproken,” viel de juffrouw haar in de rede.

„Nee, dat hebt u ook niet. Maar m'n oudste dochter kwam toen net thuis, of u het nog weet; en die had het er toen later binnen over. Maar u hadt het wel degelijk bij het rechte eind, hoor, Juffrouw! Ik moest

u in m'n hart gelijk geven; want 's Zondags hadik altijd 't meeste te doen van die snuiters; en gewoonlijk betaalden ze dan met 'n cent, en lieten ze zich een halfie teruggeven; die was dan voor 't bussie natuurlijk; dat begreep ik wel. Maar ja, als 't je broodje is, hé? M'n man verdient ook maar een schraal weekgeld. Dat zei ik tegen m'n Dientje ook, toen ze me weer eens vroeg om het snoeptafeltje toch maar op te ruimen. En wat denkt u, Juffrouw? 's Nachts hoorde ik haar bidden, of de Heer maken wilde, dat Moeder het snoepzaakje wegdeed en den winkel 's Zondags sloot. Maar *toen* was ook mijn besluit genomen. En 's morgens vertelde ik het aan m'n man, en die dacht er net over als ik. Vrouw, zegt-ie, als het *kind* 't wil, dan moet het gebeuren. Misschien is het 't laatste pleziertje, dat we haar kunnen doen..."

Hier bleef de arme moeder steken. Met haar schort veegde ze haar tranen weg.

„Je zult er geen spijt van hebben, m'n goeie vrouw,” zei de juffrouw bewogen.

„Nee, juffrouw,” klonk het schreiend, „dat zal ik zóker niet.... O, ze is er toch zoo gelukkig mee!... Moeder, zei ze, de Heer heeft mijn gebed verhoord.... Ach, 't is toch zoo'n lief kind!”

„Ja, dat is ze. En weet je wat ik nu zoo hartelijk hoop? Dat u en je man ook eens spoedig zullen kunnen zeggen, dat ge, net als Dina, Gods geboden in de eerste plaats houden wilt uit liefde tot Hem.”

„Ja, dat is te wenschen,” beaamde de moeder, met ernstig hoofdknikken. „Daar moet het toe komen, wil het goed zijn; dat zie ik wel aan m'n kind. —

Ach, wat zullen we dat lieve schaap toch missen! We hebben al zoovél wederwaardigheden gehad."

„Kan het u geen troost geven te weten, dat het juist is om ons te zegenen, als de Heer droefheid over ons brengt? Want dat is toch heusch zoo, al zien we 't niet zoo dadelijk," zei de juffrouw medelijdend. „Als de Heer nu langs dezen moeilijken weg u tot Zich wil trekken, zooals Hij uw kleine meisje gedaan heeft en ook bezig is het uw oudste te doen, is dat dan voor u niet veeleer een reden tot danken dan tot klagen?"

„Ja, zeker is het dat, Juffrouw. Zoo beschouwd moet ik u alweer gelijk geven. 't Is zoo. Maar een moeder..."

„Ja, zeker, ik begrijp het o zoo goed. We zouden soms zooveel liever willen, dat het anders kon... 't Is dikwijls zoo héél moeilijk om te zeggen: „Uw wil geschiede." Maar de Heer legt nooit een kruis op, of Hij geeft tegelijk de kracht om het te dragen. Heusch, ik weet het bij ervaring. Als we de kracht maar bij Hem zoeken. Zult ge dat doen?"

„Ik hoop het, Juffrouw. Ik ben blij, dat u weer eens geweest bent."

„Ik ook. Nu, tot vanmiddag!"

En met een hartelijken handdruk namen ze afscheid van elkander.

VII.

't Was November geworden.

Het eenige boompje op het kleine lapje grond, waar het vertrek op uitzag, dat Dina nu al ruim acht maanden tot ziekenkamer gediend had, had zijn laatste dorrende blaadjes afgeschud in den guren herfstwind.

Dina wist, dat ze er nooit meer nieuwe aan zou zien komen. Maar het stemde haar niet droevig. Ze dacht er aan, dat ze haast den altijd-groenen levensboom zou zien, die in het midden van het hemelsche Paradijs is, en hoe heerlijk dat zijn zou!

Ze kon het maar niet begrijpen, dat zij, óók zij, daar komen mocht. Maar toch was het zoo. Ze was er volkomen gerust op. Want in haar kleine hart woonde die zalige vrede, die het deel is van ieder, die weet van de zonde gereinigd te zijn door het bloed van Gods Zoon. En als ze haar moeder wel eens zag schreien, bij de gedachte haar weldra te moeten verliezen, dan was het altijd: „U moet om mij niet bedroefd zijn, Moedertje. Ik ga naar Jezus toe.”

Haar lieve ouders bedroefd te zien, was haar eenig verdriet; en groot was daarom haar blijdschap, toen ze haar vader eens hoorde zeggen: „We moeten in Gods wil berusten, vrouw. Ze is ons maar geleend; en als God haar terug wil nemen, moeten wij haar overgeven.” En toen Moeder hem antwoordde: „Ach ja, ik bid nu maar iederen dag, of de Heer er ons de kracht toe wil schenken, en ons leeren wil zóó te

leven, dat we haar daarboven eens weer mogen zien.”

Haar Zondagsschooljuffrouw bleef trouw elken Zondag komen; doch het waren nu meestal slechts korte bezoekjes. Dina werd te zwak om lang met haar bezig te zijn.

In den laatsten tijd bracht ze geregeld om beurten één van haar klasmeisjes mee. Ze had Dina's ouders verlof daartoe gevraagd, omdat ze terecht meende, dat de kinderen van zulk een ziekenbezoek misschien nog meer nut konden hebben dan van een Zondagsschoolles. Het hooren toch van de blijde boodschap van Gods genade en van Jezus' liefde uit den mond van een lijdend vriendinnetje, dat reeds zoo dicht bij den Hemel was, kòn niet anders, dacht ze, dan invloed uitoefenen op die jonge harten, en een herinnering nalaten, die hun later wellicht nog tot zegen kon zijn.

Dina vond het wel prettig, haar Zondagsschoolkennisjes nog eens te zien; en dit was voor haar ouders een reden te meer geweest, om gereedelijk hun toestemming te geven.

En het bleek wel, dat de juffrouw gelijk had. De meisjes kwamen geheel onder den indruk. En als dan een volgenden Zondag in de klas het bezoek nog eens even ter sprake werd gebracht, luisterden de anderen vol belangstelling, en stemden allen van harte mee in, als de juffrouw ook bij het bidden hun ziek vriendinnetje gedacht.

Tegen Kersttijd bedachten ze een aardig verrassinkje voor Dina.

Toen namelijk de toegangsbewijzen voor het Zondagsschoolfeest werden uitgedeeld, herinnerden

de kinderen elkander er aan, met ineens een weemoedstoon in hun vroolijke stemmen, hoe Dina er verleden jaar óók bij was; en hoe mooi ze den boom toen vond.

Of ze 't niet naar zou vinden, dat ze er nú niet bij kon zijn, vroeg er een. Wat een ander op het denkbeeld bracht, of ze thuis geen boompje voor haar eigen zou kunnen hebben.

„Hè ja! Dat zou ze prettig vinden!” dachten de anderen. En toen de juffrouw ook van die meening was, en vroeg wie er dan mee wilde doen om er haar een te bezorgen, gingen gretig al de vingers in de hoogte, onder het geroep van: „Ik! Ik! Ik!”

En toen werd er maar dadelijk met de beraadslagingen aangevangen.

Ze zouden de volgende week allen er wat voor meebrengen, tot een bedrag van tien centen. Minder was ook goed, maar meer mocht niet, zei de juffrouw. En dan mochten de ontwerpster van het plan, èn zij die de meeste goede punten op het boekje had, mee om alles er voor te koopen.

En zoo geschiedde het, dat er op den eersten Kerstdag een aardig boompje bij Dina werd binnengebracht, en zóó geplaatst, dat ze er uit haar bed goed het gezicht op had.

De juffrouw was ook gekomen met de twee meisjes, die op de Zondagsschool altijd naast Dina gezeten, en haar trouw iederen keer afgehaald en weer thuisgebracht hadden. Met vereende krachten hadden ze het boompje aangekleed, en toen het klaar was, het Dina uit naam van heel de klas aangeboden.

't Was een ware verrassing voor het zieke kind. De dankbaarheid straalde haar oogjes uit, zoo lief als ze 't vond, dat ze allemaal zoo aan haar dachten. En ze was toch zoo blij, dat er een Kerstfeest was! zei ze tegen de juffrouw. Want als de Heere Jezus niet naar de aarde gekomen was, had zij niet naar den Hemel kunnen gaan. En o, daar verlangde ze toch zoo naar!

Heel aandachtig lag ze te luisteren, toen de juffrouw haar de Kerstgeschiedenis voorlas, en de meisjes, met gedempte stemmetjes, het Kerstlied zongen, dat ze pas hadden geleerd. En toen ze weggingen, moesten ze haar toch vooral beloven, dat ze al de kinderen hartelijk voor haar zouden bedanken.

's Avonds was het heele gezin bij elkaar; vader, moeder, zusters, en nog een paar goede kennissen, waaronder de oude baker. Toen werd er Kerstfeest gevierd in die nederige woning, en klonk er het „Eere zij God!” uit harten, die heilbegeerig uitgingen naar het Kindeke in de kribbe, dat op aarde was gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was.

Dina mocht zelf de geschenkjes uitdeelen, die aan het boompje hingen. Alles gaf ze weg; ieder moest wat van haar hebben; zelf begeerde ze niets er van. Alleen de mooie tekstkaart, met het: „*Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal U ruste geven,*” wilde ze vlak bij haar ledikantje ophangen hebben, dat ze er telkens naar kijken kon. En de lekkere, frissche mandarijntjes, die zoo vroolijk stonden tusschen het donkere sparregroen, waren ook voor haar, had de juffrouw gezegd.

Toen de kaarsjes uit en de menschen weg waren, — 't mocht niet te lang duren, had Vader vooraf gewaarschuwd, — ging Dina slapen, het hartje vol dank aan den lieven Heer, die haar nog zulk een heerlijk feest gegeven had. Het had haar heusch niet erg moe gemaakt, stelde ze haar ouders gerust. „En,” zei ze, met een gelukkig lachje, „als het nu weer Kerstfeest is, vier ik het Boven. Dan hoor ik de Engelen-zelf zingen: Eere zij God! Dàt zal toch nog veel heerlijker zijn.”

Op den tweeden Kerstdag vroeg haar vader haar 's avonds, of hij de lichtjes van het boompje nog eens voor haar aan zou steken. Maar neen, nu had ze er geen schik meer in. „Ik ben zoo moe,” zei ze; „ik verlang maar naar rust.” Toen, nadat ze haar matte oogjes een tijdlang op haar tekst had laten rusten: „Ik zal nu wel gauw bij Jezus zijn, om den ééuwig-groenen Boom.”

VIII.

Gedurende de laatste week van het jaar ging Dina hard achteruit. Haar ouders wilden het niet zien; maar de baker vertelde aan de bureu, met een hoogst-ernstig gezicht: „Ik geloof niet, dat ze 't Nieuwe halen zal.”

Ze lag nu meestal heel rustig, met gesloten oogjes.

En zoo geschiedde het, . . .

[blz. 34.]

Alleen als ze merkte, dat er iemand bij haar stond, sloeg zij ze op, en glimlachte ze even. Spreken deed ze weinig meer.

Zoo kwam de Oudejaarsdag.

's Middags kwam de juffrouw nog eens even kijken. Ze las haar eenige verzen uit Joh. 14 voor: „In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen. . . . Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.”

Als water dronk het bijna stervende kind die heerlijke woorden in.

„Bidden,” vroeg ze toen, met een zwak stemmetje. En terwijl aan haar verzoek werd voldaan, en de doorschijnende handjes tot meebidden gevouwen op het borstje lagen, was het, of er reeds iets van de blijdschap en rust des Hemels over haar gezichtje lag uitgespreid.

Toen het jaar op eenige uren na verstreken was, stond het heele gezin in stille smart om Dina's sterfbed. Het was nu voor allen duidelijk, dat ze „naar Huis ging.”

Buren kwamen ook af en toe binnenloopen. Ze

wilden het lieve Dientje zoo graag nog eens zien.

Een uit den kring las Openb. 22 voor, van het Nieuwe Jeruzalem, met zijn zuivere rivier, klaar als kristal, voortkomende uit den troon Gods en des Lams; en zijn boom des levens; en, aan het slot, de belofte van den Heiland: „Ja, Ik kom haastiglijk;” met het antwoord van de naar Hem verlangende ziel: „Amen. Ja, kom, Heere Jezus!”

Dina was geheel bij kennis, en kon alles volgen. Ze wilde ook graag het koor van haar lievelingslied nog eens gezongen hebben:

Mijn levensdag gaat dalen,
Mijn avondklokje luidt;
En reeds zie ik dat daarboven
Zich de paarlen poort ontsluit!

Daarna nam ze van allen afscheid, blij, als een vogeltje, dat de deur van zijn kooitje ziet opengaan, op een zonnigen lentemorgen.

Maar die het vogeltje zagen heenvliegen, schreiden, omdat het bezit er van hun zoo dierbaar was.

Bakers voorspelling was intusschen niet uitgekomen; het nieuwe jaar beleefde ze nog. Op den eersten dag er van, 's morgens om vijf uur, is ze zachtkens heengegaan naar het Vaderhuis met de vele woningen, om er den grooten Kindervriend te aanschouwen, naar wien ze hier zoo had verlangd.

Een paar dagen later werd haar lichaampje, dat zoo lang en zoo veel geleden had, te rusten gelegd op het stille kerkhof, tot Gods Engelen haar weer komen wekken, met bazuingeschal, op den laatsten dag.

Vele vrienden en belangstellenden waren er saam-

gekomen; ook Dina's Zondagsschooljuffrouw, met de vijftien meisjes van haar klas, die, toen het kistje in de groeve werd neergelaten, nog eens haar troostlied zongen: „Als ik van deez' aard ga scheiden, enz.”

Naar aanleiding van de koorregels nam daarop een der omstanders het woord, in allen eenvoud een opwekking richtend, in de eerste plaats tot de jeugdige zangstertjes, en verder tot alle aanwezigen, om, evenals dit ontslapen kind, den Heer te zoeken, „opdat,” zei hij, „ook van ons eens gelden moge: *Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.*”

Op de Zondagsschool stonden, op den eersten Zondag in dat nieuwe jaar, de gezichtjes der kinderen opvallend ernstig, toen de juffrouw bij het begin vertelde, dat Dina, voor wie ze zoo dikwijls met elkander gebeden hadden, niet meer op aarde was, en dus nooit meer hier in hun midden zou zitten; dat ze naar den Hemel was gegaan, en daar nu den Heiland zag, van wien zij elkaar hier beneden alleen nog maar spréken konden. En toen er nog het een en ander van haar sterven werd verteld, zaten verscheidene meisjes van haar klas te schreien.

Het eerste lied dat ze dien middag zongen was:

Ver boven 't prachtig sterrendak
 Daar is een heerlijk oord,
 Waar zaalgen, in hun blank gewaad,
 God dienen, ongestoord.

Het „Heilig, heilig is de Heer!“
Weergalmt de heemlen door.
Men hoort ook veler *kindren* stem
Zich mengen in hun koor . . . .

Hier dachten allen aan Dina.

Zoo wij gelooven in Gods Zoon,
Dan juichen we ook eens voor Zijn troon,
Dan zien we elkander zalig weer,
En scheiden nimmer, nimmermeer.

Gesproken werd dien middag over het opzettelijk gekozen onderwerp: *Jezus en de kinderen*. En de tekst, die voor de volgende week te leeren werd opgegeven, was: Marc. 10 : 14, „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk Gods.”
